

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

06 Şubat 2022
Sayı: 280

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Bu düzen çöküyor; bedelini emekçiler
değil sermaye sınıfı ödemeli**

21 Aralık akşamı da bazı kanunlarda değişiklik yapılması ile ilgili bir kanun geçti. O kanunda iktidar “TRT payı ve enerji fonu kalkacak “ diye pazarladı ve “kademeli elektrik fiyatlandırılmasını getireceğim” diyerek kademeli zammın önünü açtı. Hiçbir partinin karşı çıkmadığı, hatta çekimser oy kullandığı (HDP, İYİ PARTİ) ve daha kötüsü, CHP’nin kabul oyu verdiği kanun teklifi o gece geçti ve ardından elektriğe % 52-127 zam yapıldı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

İşte son enflasyon rakamları bunu tartışılmaz bir şekilde ortaya koyuyor. ENAG rakamları, enflasyonun son 19 yılın tüm rekorlarını kırarak yüzde 114.87'ye tırmandığını belirtiyor. Yani Erdoğan iktidarı emekçilerin ve yoksul kitlelerin ceplerini boşaltıp patronların, zenginlerin ceplerini tıka basa doldurdu.

Bunun sonuçları olarak, asgari ücret zammı dahil, bütün son ücret zamları sıfırlandığı gibi, emekçilerin satın alma gücü artmadığı gibi büyük kayıplara uğradı. Artık mevcut ücretlerle geçinmek kesinlikle mümkün değildir. Bunu artık son haftalarda her gün somut olarak görmeye başladık.

4 Ocak günü Trendyol emekçileri 2 günlük kararlı bir eylem sonunda patrona geri adım attırarak taleplerini kabul ettirdiler ve istedikleri zammı elde ettiler. İşte yaşadığımız işçi sınıfının öfkesinin her gün arttığı ortamda bu başarılı eylem bir kıvılcım görevini gördü: Neredeyse her gün yeni eylemler ve mücadeleler başladı ve bitmiyor.

Yemeksepeti işçileri Şişli'de iş bırakarak enflasyon altındaki zam teklifini protesto ettiler; Trendyol ve Hepsiburada kuryeleri mücadeleyi başlattılar... Alpin Çorap ve Berr çorap fabrikası işçileri üretimi durdurdu ve 2500TL zam elde ettiler; ardından 5 tane daha çorap fabrikası işçileri greve gitti.

Farplas işçileri işten atılan arkadaşlarının yeniden işe geri alınması için 30 Ocak gecesi fabrikayı işgal ettiler ve polisin müdahale sonucu tutuklandılar ama hepsi de serbest bırakıldı ve mücadele fabrika önünde devam ediyor, attıkları sloganlar ise çok anlamlı; "direne direne kazanacağız, "iş ekmek yoksa barış da yok".

Digitürk emekçileri, Esenyurt'taki Migros depo işçileri Önünde başlattıkları mücadeleyi sürdürüyor. Bu listeyi uzatmak mümkün. Eylemler sağlık sektörüne de sıçradı: 8 Şubat günü de sağlıkçılar tüm ülke çapında bir günlük eylem hazırlıkları yapıyor.

Elektrik ve gaz faturalarına karşı eylemler de şehirden şehre yayılmaya başladı: Artvin ve Gümüşhane'de, Doğubayazıt'ta, hatta Bodrum gibi bir kentte dahi faturaları protesto eylemleri düzenlendi. Özetle işçi sınıfı metal, tekstil, taşımacılık, sağlık, iletişim ve daha birçok iş kolunda mücadeleye başladı. Doğru olanı da budur. Hatta bu eylemler bütün işçi sınıfına yayılıp sınıf mücadelesine dönüşmelidir.

İşçi sınıfı geçmişten de dersler çıkararak düzenle işbirliği içinde olan sendika önderliğine bel bağlamayarak, emekçilere "sakın ha sokaklara dökülmeyin, bu iktidarın işine yarar" diyen Millet ittifakına da güvenmeyerek üretimden gelen gücünü kullanarak hep birlikte eylemlere katılarak, güç dengesini kendi lehine değiştirebilir. İnsanca yaşayabilecek bir ücret ve emeklilik ücretini dayatabilir. Bu ortamda işçi sınıfı ücretlerin otomatik olarak enflasyon oranında artırılmasını, yani eşel mobil ücret uygulamasını dayatmalıyız.

Sakın patronlar ve onlara hizmet eden iktidar "bu mümkün değildir" demesin. Patronların ve devletin kasaları tıka basa dolu. Aksini iddia ederlerse bütün hesap ve belgeleri işçi sınıfının denetimine açsınlar. Zaten doğru olan da budur. 04.02.2022

Emekçinin Gündemi

Metal toplu sözleşmesi

130 bin işçiyi kapsayan metal iş kolundaki toplu sözleşme sonuçlandı. Birleşik Metal, Türk Metal ve Özçelik İş'in bulunduğu iş kolunda, patronlar sendikası MESS'in teklifi sendikalarca da bir başarı gibi paylaşıldı.

Türk Metal'in yayınladığı bildiriye; işçilere ilk 6 ayda yüzde 27,44 ikinci 6 ayda ise enflasyon korumalı yüzde 30 zam kabul edildiğini bildirdiler. Ancak aynı bildiri patronlar sendikasıyla farklı şekilde paylaşıldı.

5.028TL'ye tekabül ediyor. Mart ayında yapılacak %30 zamlı metal işçisinin ücreti 6.750TL olacak.

İşte tarihi zam olarak adlandırdıkları toplu sözleşmenin sonucu bu. İşçi sınıfının en ağır işlerinde çalışan ve tarihi bir role sahip olan metal işçisinin tavan ücreti.

Çimsataş işçisi bu tarihi zamma kanmadı ve direnişe geçti. Merkezi ve fabrikası Mersinde bulunan, Çukurova holding tarafından kurulan

yaratan işçilere istedikleri zammı vermeyen patronlar düşünsün.

Akabinde direnen 25 işçiyi SMS ile işten çıkardıklarını bildiren patron mobbinge devam etti. Direnen işçilerin talepleri ise şunlar:

Yapılan MESS sözleşmesindeki ilk 6 aylık zamma ek olarak yüzde 35 ilave zam. Mesai ücretlerinin hafta içi yüzde 100 hafta sonu ise yüzde 300 olması. İşçileri ve ailelerini kapsayan sağlık sigortası. Sosyal haklara yüzde 100 zam.

Kıdem farkının ödenmesi ve çay ve ara dinlenme molası. İşçiler taleplerinde ne kadar insan onuruna aykırı koşullarda çalıştıklarını da resmediyorlar. İşveren şirketleri bir önceki yıla göre yüzde 585 kar etmişken işçilere reva görülen sadece yüzde 27 zam!

Kaba bir hesapla 1 günde 5 milyon zarar eden patron demek ki işçi başına günde 5.000 TL kar ediyor ve işçilerin taleplerini karşılamaktansa onları SMS ile işten çıkarıyor baskı ve tehdit ediyor. İşçiler direnirken onların temsilcisi olduklarını iddia eden sendikalar ise bu direnişi görmezden geliyor.

İşçi sendikaları ve patronlar el ele işçilerin karşısında cephelenmiş ve patronun verdiği tamah edin mesajını vermeye devam ediyor. Bizler emek dostları olarak Çimsataş direnişini selamlıyoruz.

(31.01.2022)

Patronlar bu zammı yüzde 27.4 sosyal yardımlar dahil olarak paylaştılar. Yani Türk Metal'in net ücret artışı olarak açıkladığı zam patronlar tarafından sosyal haklar dahil olarak anlatılıyor. Peki gerçekte olan ne?

Rakamlarla ifade edersek saatlik ücreti 17.68 TL olan bir işçi önce yüzde 10 zam üzerine de saatlik ücretine 3.70 TL ilave edilerek 23.1 TL'ye ulaştı. Bu ücret şu an aylık olarak

Çimsataş, yurtiçi ve yurtdışı pazarlara çelik ve işlenmiş parça tedarikinde bulunan 1.000 kişinin çalıştığı bir iş yeridir.

İşçiler direnişe geçtiklerinde önce patronun tehdidi ile karşı karşıya kaldılar. Patron işçileri işyerini işgal ettikleri bahanesiyle günlük olarak 5 milyon TL zarara maruz kaldıklarını ve bu zararın işçilere yansıtılacağından bahsederek işçileri tehdit ettik.

Günde 5 milyon gelir

CHP'nin AKP siyasetine ortak olması

Ocak ayı başında Kazakistan'da işçi sınıfının yoğun olduğu bölgelerde, başta LPG fiyatları olmak üzere temel ihtiyaç maddelerine karşı başlayan isyan ülkenin her tarafına yayılıp emekçilerin ve yoksulların fiyat zamlarına, ama aynı zamanda ülke iktidarındaki koyu diktatörlüğe ve baskılarına karşı olan genel bir ayaklanmaya dönüştü.

Türkiye'deki Erdoğan ve AKP iktidarı bu gibi bir isyanın da Türkiye'de yakın bir zamanda gerçekleşebileceğini görmüş olmalı ki hemen Kazak hükümetini destekleme kararı aldılar ve bu nedenle TBMM'de geçirdikleri bir dayanışma metniyle tavır koydular.

Ama Kazakistan'daki işçi ve halk düşmanı iktidarı ateşli

bir şekilde destekleyen AKP-MHP iktidarına, sözde halk ve yoksullardan yana olduğunu iddia eden CHP ve MHP de katıldı ve TBMM'de 12 Ocak'ta kabul edilen metne CHP ve İYİ Parti da destek verdi.

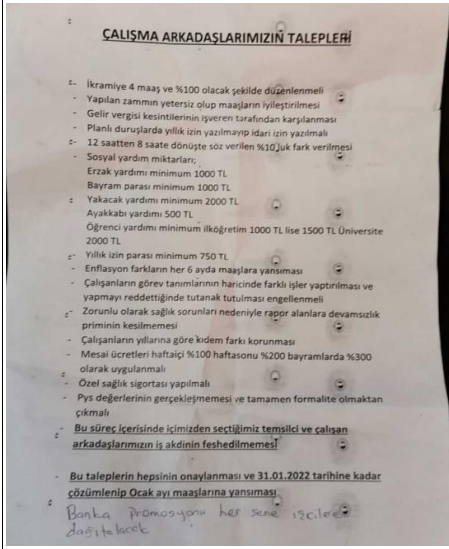
Kazakistan diktatörlüğüne verilen desteğin metni çok anlamlıdır ve somut bir fikir oluşturulması için bazı cümleleri aktarıyoruz: -"AKP-MHP,CHP-İYİ Parti Kazakistan hükümetine her türlü desteği vereceğiz... Türkiye bundan sonra Kazakistan'ın bölgenin geneli için de hayatı önemdedir. Barış ve istikrarına her türlü desteği verecektir." ..."Kardeş Kazakistan'da son günlerde meydana gelen gelişmeleri endişeyle takip etmekteyiz... insan hayatını

tehlikeye atan, kamu düzenini bozan ve mala zarar veren şiddet eylemlerini kınıyoruz.

Kazakistan yönetiminin halkın esenlik ve refahını daha da artırmaya yönelik reform gündemini destekliyoruz..." AKP ve MHP'nin kanlı bir diktatörlüğü desteklemesi bizim için şaşırılacak bir şey değil. Ama özellikle de CHP ve ortağı İYİ Patinin kitlelerin isyan edip adalet istemesini desteklemediği gibi buna karşı çıkmaları hangi saflarda yer aldıklarını gösteriyor.

Gün boyu yaptıkları adalet, hak, hukuk sadece laftan ibarettir. Bu somut tavırları işçi sınıfı için bir derstir. (21.01.2022)

Farplas işçilerinin zam mücadelesi

Gebze TOSB'ta bulunan otomobil plastik aksamı üreten Farplas fabrikasında, gece vardiyasında fabrika içerisinde eylem yapan işçiler, sabah

vardiyasına gelenlerle birleşerek, açıklanan ücret zammına karşı iş durdurdu. Farplas patronu, asgari ücret dışında zam yapmadı; yıllık 3 ikramiye ile en düşük ücret 5.100 lira civarında.

Örgütsüz olan fabrikada işçilerin işi durdurması üzerine fabrika yetkilisi, "Tekrar değerlendirme yapacağız. Sizin de kurduğumuz bir ekip ile yarın görüşme sağlayalım" demesi üzerine işçiler, eylemi bitirdi. Görüşmede Farplas Genel Müdürü, zam için 1 hafta süre istedi, 4 ikramiye ve işten çıkarmanın olmayacağı sözünü verdi. İşçiler verilen sözlerin tutulmaması durumunda tekrar iş bırakacağını söyleyerek işbaşı

yaptı. Ancak işçilerin başka talepleri de var.

Fabrika çok sayıda şirket üzerinden metal, petrokimya, gemi ve taşımacılık gibi farklı iş kollarına bölünmüş durumda. İşçiler, birliklerini korumak için metal işkolunda DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikasına üye olmaya başladı. Görüşmeler yapılırken Türk Metal Sendikası yöneticileri, kendi üyelerinin de olduğunu söyleyen fabrika önüne geldi.

İşçiler sorun yaşarken ortalıkta görünmeyen sendikacılar, işçiler hakları için mücadele ettiğinde koşu koşu geliyor. Farplas işçileri kesinlikle doğru yoldalar. (25.01.22)

Siyasetin Gündemi

Siyasi sistemin partileri, birbirinin kopyası

Siyasi partiler arasında, sol parti ve guruplar dahil, birlik görüşmeleri hızlandı. Büyük muhalefet partileri ve AKP'den kopanların kurduğu daha küçükleri arasında "parlamentar sistem" temelinde görüşmeler sürüyor.

Zamanında yapılırsa seçime bir yıldan fazla süre var ve ilk saçımda cumhurbaşkanı birinci turu ile milletvekili seçimi birlikte yapılacaktır. Buna karşın, iktidara aday olan muhalefetin en önemli uzlaşma hedefi; parlamenter sisteme dönüş. Çünkü bu sistem barajı aşan küçük partilerin, kendi başına mecliste koltuk sahibi olmasına, hatta bakanlık pazarlığı yapmasına olanak sağlıyor. Yani siyasetçilerin ilk hedefi, kendilerinin ve destekçilerinin çıkarlarını garantiye almak. İşsizliğin ve hayat pahalılığının, diğer can yakıcı sorunları nasıl çözeceklerini tartışmadılar, bunlarda uzlaşma aramadılar bile. Her parti adeta kendi cennetini anlatıyor.

Erdoğan, insanlar geçim acısını çekerken, çaresizlikten kendini yakıp öldürürken, "bu yıl en parlak olacak" diyor. Muhalefet de aşağı kalmıyor. İşçiden, yoksuldan alıp bir avuç patronun kasasına akıtan düzen yerinde dururken, nasıl olacak?

Erdoğan ve AKP, erken seçimi kabul etmese de tüm açıklama ve uygulamaları, seçim amacıyla olduğu açık. Erdoğan iktidarını korumak için can yakan gerçek sorunları, daha kötü hale getirmede tereddüt etmiyor.

Saadet Partisi ve Demokrat Parti ile pazarlıktan eli boş dönen Erdoğan, HDP

üzerinden muhalefeti zayıflatma siyasetini hızlandırdı. HDP'nin, bir yandan Saadet Partisi dahil olmak üzere muhalif partilerle görüşüp diğer yandan sol gurup ve partilerle birlik oluşturma çalışmasına Erdoğan'ın ilk hamlesi, bir HDP'linin daha milletvekilliğinin düşürülmesi oldu. Üstelik muhalif partiler de, Erdoğan'ın "HDP milletvekili teröristtir" bahanesini kabul etti. Böylece Kürt halkının sorunları ve mücadelesi, bir kez daha Türk siyasetçilerin iktidar oyunlarında kullanılıyor.

Erdoğan'ın hapiste tuttuğu Demirtaş'ı, Öcalan'a karşı çıktığı gerekçesiyle suçlarken, HDP içinde bölünme oluşturmaktan çok, HDP'nin "terör" tanımına uymayan siyasi tutum ve siyasetçilerini, gözden düşürmeye çalışıyor. PKK'den bahsetmeyen HDP'liler Erdoğan'ın işine yaramaz. Tam aksine Öcalan ve PKK ne zaman gündemden düşse Erdoğan ve AKP'liler öne sürüyor. Böylece bağıra çağıra, oy alma umuduyla Kürt düşmanlığını ve çözümsüzlüğü canlı tutuyor.

Muhalefetin HDP'yi cezalandırma hevesi, milliyetçiliklerinden olabilir, HDP'nin sol partilerle birlik çabası nedeniyle olabilir; ancak tıpkı AKP gibi güçsüz bir HDP, onların da işine geliyor.

Böylece tüm partilerin seçim kazanma yarışında aslında birbirlerinden farklı olmadığını, gerçeğe, doğruya, gerekene göre değil, iktidar olmaya odaklandıklarını görüyoruz. Erdoğan iktidarına yönelik eleştirileri doğru olduğunda bile çıkardıkları sonuç ve çözüm

önerileri, sorunları yaşayan kitlelerin taleplerini, çabalarını kapsamıyor. Aksine "sokağa çıkma" tartışmasında bir kez daha ifade ettikleri gibi Erdoğan ve muhalefet hemfikir olarak kitleleri dışlandı. Kitlelerin sorunlarını, taleplerini dile getirmek için başka yolu var mı?

Siyasi sistemin partileri tek tip. Tabanın zorlaması veya başka nedenle biraz farklılaştığında, Erdoğan çeki düzen veriyor; hizaya geliyorlar. İşte bunlar, sorunları çözecekmiş. (29.01.22)

Kıymetli endişeler ve kıymetsizler

Araştırmalara göre en az %12'lik seçmen kitlesi, “kararsız” ya da “cevapsız” görünüyor. Bu insanların AKP, azının de MHP'den koptuğu ama CHP'ye gitmediği söyleniyor. İşte “endişeli muhafazakarlar” denen bu seçmenler için CHP'nin siyaseti Kılıçdaroğlu'nun açıkladığı “helalleşme” oldu. CHP, işsizlik ve pahalılıktan bunalmış işçi sınıfına, gelecek görmeyen ve kendilerini hor gören AKP'lilerden bıkmış gençlere öncelik vermek yerine bunlarla uğraşiyor.

Kimdir “endişeli muhafazakarlar” acaba? Nelerden endişeliler? 20 yıl boyunca destekledikleri AKP'nin bedeline katlanmaktan mı endişeliler? Destekledikleri siyasetçilerin yoksullara “az yiyin” demesinin utancından mı endişeliler? 365 günde 367 kadının öldürülmesinde, Aladağ'da çocukların

yakılmasında, kâr için 301 madencinin katledilmesinde payı olanlara verdikleri siyasi destek yüzlerine vurulur diye mi endişeliler?

Böyle olmadığını biliyoruz. Onlar 20 yıl boyunca, hiçbir kural, hak tanımadan, dini, kullanarak ancak esas olarak iktidardan aldıkları desteğin rahatlığıyla, işçi sınıfını sömürerek ceplerini dolduranlar. Çocuklarını, yakınlarını, hile ve kayırmacılıkla, koltuklara yerleştirip ayrıcalık alırken “başörtüsü zulumü” bahanesiyle kırk yıldır ağlayanlar. “Endişeli muhafazakarlar”, hiç sorun yaşamadı. Ramazanda baskıyı onlar değil, oruç tutmayanlar gördü; kimliğini onlar değil Aleviler, Kürtler gizlemek zorunda kaldı.

Kendine “sosyal demokrat” diyen Kılıçdaroğlu, inandıkları, savundukları, yaptıkları hep yanlış, haksız ve

de kanunsuz olanları, “size dokunmayacağız”, diye teskin ediyor. “Beşli Çete”ye de güvence verilecek mi?

AKP, rant dağıtma merkezi olma işi de yapıyor. AKP'den şikayetçiler çünkü işler eskisi kadar kazançlı gitmiyor ancak tamamen ayrılmaktan endişeliler; CHP para musluklarını koruyacak mı, kayıplarını telafi edecek mi?

Tartışma gerçek ekonomik nedenler üzerinden değil “hayat tarzına müdahale” gibi isteyen istediğini anlayacağı gerekçeler söyleniyor. Örneğin LGBT'lileri aşağılamak hayat tarzına müdahale değil mi, Suriyeli ya da dinsiz olduğun için öldürülmek? CHP'nin bu yönden endişeleri gidermesi, bu gerici fikirlerin savunulmasına, başkalarına dayatılmasına güvence vermesi demek. (25.01.22)

Nafaka üzerinden kadın düşmanlığı kışkırtılıyor

Nafakanın 2 yıllı sınırlandırılması bir kez daha gündemde. İktidar çevrelerinin yaydığı “kadınlar haksız zenginleşiyor” gerekçesi tam bir yalan. Çünkü bu alanda çalışan hukukçular, kadına ödenen nafakanın, erkeğin kayıtlı geliri üzerinden belirlendiğini ve genelde 200 ila 400 lira arasında olduğunu açıkladı. Bu yalan gerekçenin politikacılarca söylenmesi, kadına bakışlarının ne kadar düşmanca olduğunu anlatıyor.

Üstelik, geçimin zorlaştığı günümüzde kadın düşmanlığını arttırıyor. Sonuçta nafaka ödemek istemeyen erkekler, boşanmıyor, kadını

kendine muhtaç görmeye devam ediyor ve böylece şiddet artıyor. Artan şiddetin ve boşanma ısrarının sonunun, kadının öldürülmesi olduğunu biliyoruz.

Kadın çalışıyorsa, nafaka alamaz sadece çocukları için nafaka ödenir. Erkekler, siyasiler, dini çevreler kadını çocuk doğurmaya zorluyor, kürtaj, doğum kontrol uygulamaları çok kısıtlandı. Aynı erkekler, boşandığında babalıkları düşsün, bakımlarıyla, dertleriyle uğraşmasın, çocuğu kadına kalsın, ancak hala kendi denetiminde olsun istiyor.

Bu düzenlemenin amacı, yoksul kadınları, döven, aşağılayan, kolunu veya kafasını

kıran, eve kapatan, bıçaklayan, çocuklarına bakmayan, erkeklerden boşanmasını zorlaştırmaktır. Zengin kadınlar içinse nafaka sorunu azalacağından boşanma kolaylaşacak.

Siyasiler, nafakanın vergilerden toplanan bir fonla ödenmesini de söylendi. Bunu yapacaklarından değil, kadına ve kadının boşanma talebine karşı düşmanlığı arttırmak için bilerek ileri sürdüler.

Bu düzen kadını işsiz, yoksul, ekonomik ve sosyal açıdan çaresiz bırakıyor; onurlu bir yaşam kurmasına izin vermiyor, mağdur olduğunda bile suçlu ilan ediyor. (01.02.22)

Uluslararası Gündem

Rusya-Ukrayna

Sözlü sataşmalar ve savaş tehditleri

Batı kampı ile Rusya arasındaki Ukrayna konusundaki gerginlik neye yol açacak? Gerginlik, birbirlerinin açıklamalarıyla değil, aynı zamanda olası Rus saldırganlığına cevap vermesine yardımcı olmak için bir kez daha Batı silahlarının Ukrayna'ya teslimatları sürekli artıyor.

21 Ocak'ta Moskova, Washington ve NATO'dan Ukrayna'yı, 1949'da ABD'nin Sovyetler Birliği'ne karşı kurduğu bu askeri ittifaka almamayı yazılı olarak taahhüt etmelerini istediğinden söz edilmeye başlandı.

NATO öncelikli olarak Rusya'yı hedef almaya devam ediyor. Rusya ve Ukrayna'nın bin yıldan fazladır aynı kültürü paylaştığı ve 17. yüzyılın ortalarından bu yana aynı ülkenin, Çarlık İmparatorluğu'nun ve ardından SSCB'nin bir parçası olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu istek o kadar da şaşırtıcı değil. 1990'ların başında Amerikan liderliğinin NATO'yu Berlin Duvarı'nın yıkılmasından sonra doğan devletlere genişletmeme ve dolayısıyla askeri güçlerini Rusya sınırlarına yerleştirmeme konusundaki sözlü taahhütlerine rağmen, 30 NATO üyesi ülkeden 14'ünün 1997'den sonra, sözde Doğu ülkelerinin, hatta SSCB'nin bir parçası olduklarında katıldıkları da unutulmamalıdır.

Batı tarafı Kremlin'e, Ukrayna'ya saldırı durumunda derhal misilleme tehditleri eşliğinde süslenmemiş bir ret ile cevap verdi. Hepsi de bir dizi askeri önlemlerle desteklendi.

NATO, "devam edeceğini" söyledi... yani ittifakın doğu kısmını güçlendirmek istiyor". Bu, elbette, yıllarca sürdürdüğü askeri destek olarak anlaşılıyor. Washington, Ukrayna ve Baltık Ülkelerine

gitmeye hazır 8 bin 500 askeri alarına geçirdi ve Nisan ayına kadar Akdeniz'de deniz manevraları yapmayı planlıyor.

Cumhurbaşkanı Biden, Ukrayna'ya "savunma araçları, küçük silahlar ve mühimmat" gönderildiğini açıkladı. Buna ek olarak, belirtmediği şey, halihazırda Ukrayna'da Amerikan askeri eğitimcileri ve füzeleri bulunuyor.

NATO'nun İngiltere'den Fransa'ya, Hollanda'ya, İspanya'ya, Danimarka'ya ve birkaçına kadar en büyük ikinci müttefiki, Rusya'nın eteklerinde NATO'yu desteklemek için savaş gemileri, savaş uçakları ve birlikler gönderme sözü verdi.

Aslında, 1989'da Berlin Duvarı'nın yıkılmasından ve özellikle 1991'de SSCB'nin çöküşünden bu yana emperyalist güçler, önderlik eden ABD ve askeri ittifakı NATO, piyonlarını Doğu Avrupa'da, Kafkasya'da ve Orta Asya'da, yani Rusya'nın etki alanındaki bölgelerde zorlamayı bırakmadı.

Rusya da kesinlikle buna müdahale etmekten kaçınmıyor. Bunu Kazakistan'da, halk ayaklanmasını bastırmak için ve 2021'de Kafkasya'da kendisini egemen bir bölgesel güç olarak göstermek için yaparken gördük. Ancak bu, otuz yıldır emperyalizmin Rusya'nın bu bölgelerdeki zararına karşı tutumlarını güçlendirdiği gerçeğini azaltmıyor. Bunu yapmaya devam etmek istiyor, dünyaya egemen olanın kendisi olduğunu ve Avrupa'da bir çatışmayı kıskırtma riski olsa bile, Ukrayna'yla bir savaş alanı ve bahane olarak orada yasa çıkarmayı planladığını hatırlatarak yapıyor.

Kremlinde kendini uzman ilan edenler, aslında Putin'in Sovyetler Birliği'ni, isteyerek ya da

zorla yeniden kurmak istediğini açıklıyor.

Kremlin'in güç kullandığını herkes biliyor. SSCB'yi yeniden inşa etmek isteyip istemediği başka bir konudur. 2005'te Putin kuşkusuz SSCB'nin ölümünü "20. yüzyılın en kötü jeopolitik felaketi" olarak nitelendirdi. Ancak aynı cümlede, "SSCB'yi yeniden kurabileceğine inanacak kişinin bir aptal" olduğunu da sözlerine ekledi.

Şu anda Rus bürokrasisinin başında olan ve ordusunu Kazakistan'daki bir işçi ve halk ayaklanmasını bastırmak için yeni gönderen Putin'in, gücünü ve yağmacı, gerici ve savaşçı bürokrasinin gücünü savunmaktan başka endişesi yok. Bu topluluğun dağılmasının esas nedeni budur ve Rusya, Ukrayna veya diğer liderler onlar istese bile SSCB'ni yeniden oluşturamazlar. Bürokratların paramparça ettiği bu eski SSCB'de, Rusya'dan Kazakistan'a, Ukrayna'ya kadar, halkları birbirine düşürerek iktidarlarını kurmak için milliyetçiliğe giderek daha fazla güvendikleri büyük emperyalist güçler, sözde demokratik olanlar bile, bu halklara ne gibi alternatif bir gelecek önerebilir?

Kremlin'in 2014'te Ukrayna'dan "devraldığı" Kırım'da büyük çaplı manevralar düzenleyerek NATO önlemlerine yeni yanıt veren Rus hükümetinin acımasızlığı ve sinizmiyle karşı karşıya kalan Batılı güçler kampı da, daha az güç ve sinizm yaymıyor. İki taraf arasındaki söz ve duruş savaşının şu anki tırmanışı, bir gün, her şeyin birleşmesi gereken ve uzun süredir birleşmiş olan halklar arasında çok daha büyük ölçekte çatışmalara yol açabilir. LO (28.01.2022)

Kazakistan

Putin, mafya tipi bir iktidarın ve petrol tröstlerinin yardımına yetişiyor.

Kazakistan liderlerinin kısa bir süre önce karşılaştığı ülke çapında bir ayaklanma yaşandı. Orta Asya'daki bu eski Sovyet cumhuriyeti, yüz ölçüm olarak Fransa'nın beş katı kadar büyük, 19 milyon nüfusa sahip ve diğer şeylerin yanı sıra, dünyanın bilinen uranyum, gaz, petrol ve kömür rezervlerinin önemli bir bölümünü barındırıyor.

Kazak Cumhurbaşkanı Kasım-Cömert Tokayev'in propagandası, "yurtdışından bir merkez" tarafından düzenlenen "binlerce terörist ve haydut" tarafından gerçekleştirilen bir saldırıdır masalını icat etmek oldu. Yayılan bir protestonun üçüncü gününde, halkçı ve işçi sınıfı karakterini tanımak zorunda kaldığında kendi kendisiyle çelişiyordu. Olağanüstü hal ilan eden Tokayev, aslında çoğalmakta olan grevleri yasakladı ve 1 Ocak'ta meydana gelen akaryakıt fiyatları da dahil olmak üzere altı ay boyunca büyük fiyat artışlarını iptal etti. Tokayev bunun suçunu azlettiği hükümetin üzerine attı. Ülkeyi SSCB zamanlarından beri yöneten akıl hocası Nursultan Nazarbayev'den kurtulma fırsatını yakaladı ve o Güvenlik Konseyi'nin hayat boyu başkanı olarak iktidarın üstünlüğünü korurken 2019'da Tokayev'i cumhurbaşkanı olarak atadı. Bu kendini beğenmiş diktatör, kendisini ulusun Başı ilan eden kişinin adından sonra, şimdi Nursultan olarak adlandırılan başkent Astana'nın da ismini değiştirmişti. Öte yandan halk, rejimin vaftiz babası olarak gördükleri Nazarbayev'i, kelimenin mafya anlamında bir şef ve yolsuzluklarla milyarlarca kazanıp zenginleşmiş bir bürokrasinin somutlaştırılmasında gördü, ondan nefret etti ve onu dışladı.

Nazarbayev aile çevresini terfi ettirmişti, bu yüzden ve

akrabalarından bazıları görevden uzaklaştırıldı. Tokayev ise yakınlarını iktidarın zirvesindeki kilit pozisyonlarına yerleştirdi. Ancak halk için temel hiçbir şey değişmedi.

Batı'nın bir bölümündeki öfke diğer bölgelere yayılmaya devam etti. Hidrokarbon sömürü sahalarının on binlerce işçiyi yoğunlaştırdığı Hazar Denizi kıyılarından kuzeye ve özellikle de ekonomik sermayenin yoğun olduğu eski Alma-Ata'nın bulunduğu güneye ulaştı. Orada, bir yandan ordu ile polis arasında çatışmalar başladı, diğer yandan protestocular, bazıları silah deposunu yağmaladı ve eski cumhurbaşkanlığı konutunu ateşe vermeyi başardı.

Bazı şehirlerde, protestocular bazen resmi binaları ele geçirmelerine izin veren polis ve askerlerin yardımsever tarafsızlığını kazandılar.

Durum gittikçe onun denetiminden çıkarken Tokayev daha sonra öldürmek için ateş etmeyi emretti ve kuzey komşusu Rusya devlet Başkan'ından kurtarılmasını istedi. Emperyalist güçler, Putin'in siyaset sahnesindeki patlamayı; Amerikan, İngiliz ve Fransız gaz, petrol, metalürji, atom devlerinin işlerini engelleyen bir nüfusu hizaya getirme görevini askeri güç olarak üstlenmesini tercih etti.

İngiliz Gaz, Chevron, Exxon Mobil, Total Energies, Arcelor, Oreno (eski Areva) ve önde gelen Çinli şirketler Kazakistan'ı bir Eldorado olarak görüyorlar. Yerel veya Rus hükümetinin bunu devam ettirmek için her şeyi yapmasını bekliyorlar.

Kazakistan'ın petrol, gaz veya uranyumunun işçi sınıfı protestocularının kanıyla lekelenme ihtimali, karlarının akışı akmaya devam ettiği sürece onları rahatsız

etmeyecek. SSCB'nin ortadan kaybolmasından bu yana otuz yıl geçti, Kazak bürokrasisinin yönetici klanları, ülkenin maden kaynaklarını büyük dünya gruplarının iştahlarına ulaştırarak para kazanmaya çalışıyorlar. Bu asalak kazancı ve kapitalizmin devlerinin çıkarlarını, gerekirse Kremlin efendisinin çıkarıcı yardımı ile savunuyorlar. Ülkesini uluslararası bir güç olarak ilan etmek için orada bir neden bulan Putin, propagandasının övgüden vazgeçmediği Büyük Rusya'nın rolüyle yeniden bağlantı kuruyor. Aynı zamanda, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, Orta ve Doğu Avrupa'daki dünya düzenini, işçi devrimi olasılığını ezerek koruyan Stalin'ci politikadır. Bu politika, 19. yüzyıl boyunca Avrupa halklarına karşı jandarma olarak görev yapan Çar'ların politikasıdır.

Ancak dünya burjuvazisinin istekleriyle desteklense bile, Rus müdahalesinin herhangi bir ayaklanmayı ezmek için yeterli olacağını söyleyecek hiçbir şey yoktur. Daha on yıl önce, Kazak rejimi petrol ve doğal gaz grevcilerine karşı bir katliam gerçekleştirmiş, daha sonra buna karşı çıkan işçi ve sendikacılara karşı ağır cezalar vermişti. Bu, yılın başında fiyat artışlarına ve rejime karşı mücadeleyi başlatan aynı şehir olan Janaozen'de oluyordu.

Son aylarda oradaki petrol ve ulaştırma işçileri de yasalara rağmen grevler gerçekleştirmiş, çalışma koşullarında ücret artışları ve iyileştirmeler kazanmışlardı. LO (12.01.2022)

Hepsi Johnson virüsü ile yaşamaktan mutlu

Haftalardır, günün siyasi sorusu "Johnson istifa edecek mi, etmeyecek mi" oldu. Cevabın, Sue Gray'in Çarşamba günü yayınlanan (Başbakan tarafından görevlendirilen...) "Parti kapısı" skandalıyla ilgili soruşturmasının bulgularına bağlı olması gerekiyor. Ama şimdi polisler de işin içinde. Bu arada, ne olursa olsun sonsuza kadar "kral" olarak kalmak isteyen Johnson hiçbir yere gitmiyor.

%29 olan (Johnson hala 1 puan önde!) Starmer'ın kazanamayacağı bir genel seçimde kumar oynaması pek olası değil.

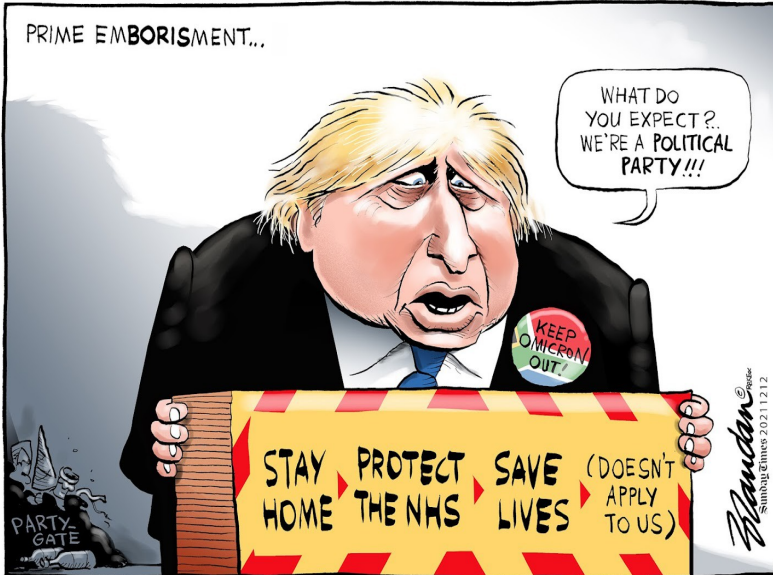
Şu ana kadar İşçi Partisi ve diğer muhalif politikacıların Johnson virüsü ile çok mutlu bir şekilde bir arada var olduklarını hatırlamakta fayda var.

Hükümetinin Covid politikasının birinci ve ikinci dalgalarda bakım evlerinde

gelecek olan otomobil ve ağır mühendislik şirketlerinin yatırımlarının kesilmesi. Bir de yeni İrlanda Sorunlarının provokasyonu var... Ama Starmer, zaten Brexit virüsüyle yaşamaya karar vermişti...

Yani evet, bu "Parti kapısı" melodramı günün sonunda sadece, paradoksal olarak Muhafazakar hükümete - Johnson değilse bile - fayda sağlayabilecek bir oyalama haline geliyor. İşçi sınıfı bundan hiçbir şey elde edemez.

Workers Fight (26.01.2022)

Bu ülkenin işçileri ve yoksulları - her gün bu sınıflı toplumun adaletsizlikleriyle yaşayan - Westminster çay fincanındaki bu fırtınaya, bu "bir kural onlar için, diğeri bizim için" dizi hakkında "gerçeği ortaya çıkarmak" için ihtiyaç duymazlar. Şampiyon fiber Johnson'a gelince, yalan söylediği "kanıtlanmış"... daha ne söylenebilir ki?

Starmer'ın İşçi Partisi muhalefeti elbette kan kokuyor. Yani, dünyada olup biten her şeyin dışında, "öldürmek" için giriyorlar - ya da en azından yapmaya çalışıyorlar. Ancak Johnson istifa etse veya görevden alınsa bile, kişisel popülaritesi

30.000 yaşlıyı öldürdüğünü boş verin. Veya resmi, (az tahmin edilen) ölü sayısı bu ay 150.000'i çoktan geçti. Johnson'ın aşı ve destek kampanyaları onlara hafıza kaybı yaşattı.

Brexit'in etkilerine gelince, bu kelimeden bahsetmiyorlar bile. Ama şimdiye kadar ne "faydalar" getirdi? Halihazırda çökmekte olan NHS ve sosyal bakım sistemlerindeki personel sıkıntısına ek olarak vasıflı ve profesyonel işçilerin göçü; çiftçiler ve balıkçılık için büyük kayıplar var.

Bu yılın Temmuz ayında, daha fazla ticaret tarifesi geldiğinde daha da kötüsü

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Krizdeki kapitalizm ve devlet müdahaleciliği II

"Devlet müdahalesi" için "mutlak gerekli" denmesi, kapitalist ekonominin krizi tarafından ifade edilen, temelde çelişkili olan aynı gerçekliğin iki yönünü yansıtır: Ekonomik gelişmenin daha fazla işbirliğine doğru itilmesi, organize, planlı bir ekonomiye duyulan ihtiyacı ifade eder ama uluslar arası ölçek ve üretim araçlarının özel mülkiyeti nedeniyle bunu başarmanın imkansızlığı ortada.

Burjuva devleti kapitalist ekonomiye bir takım düzenlemeler getirmeyi başarsa bile çıkmazdan kurtulamaz. Troçki'nin hatırlattığı gibi: *"Kapitalist sistemin krizi, yalnızca özel mülkiyetin gerici rolüyle değil, aynı zamanda ulusal devletin de daha az gerici olmayan rolüyle ateşlenir."*

Fransız devletinin denizaltı satışı konusunda Avustralya'ya ve daha da fazlası ABD'ye hakaretleri, ikinci sınıf emperyalizmin, Amerikan emperyalizmine karşı gülünç jestlerinin altını çiziyor. Sadece bu da değil. Her şeyden önce, emperyalist güçler arasındaki, her biri *"üretici güçlerin devasa yoğunlaşmasına, tekelci sermayenin devletle kaynaşmasına"* (Lenin, Emperyalizm) dayanan şiddetli rekabeti hatırlıyor.

İşbölümünün uluslar arasılaşması, ulusal devletlere bölünme ile uzun süredir çelişmekte. Troçki, *"Emperyalizm bu çelişkinin ifadesidir"* dedi. *"Emperyalist kapitalizm, bu çelişkiyi; sınırları genişleterek, yeni topraklar fethederek vb. çözmeye çalışır."*

Troçki, siyasi sonuçları şu özlü formülde özetledi: *"Merkezileşme ve işbirliği, devrimin siyasetini olduğu kadar karşı-devrimin siyasetini de karakterize eder."* Bundan, mümkün olan tek yolla, proleter devrimle kapitalizmi devirme ihtiyacı sonucuna vardı, çünkü bu gelişme karşısında burjuvazinin politikası faşizme ve savaşa yol açtı.

Avrupa pazarını Alman emperyalizminin yararına zorla birleştirmeye yönelik son girişim, Hitler'inkiydi. Başarısız oldu. Kıtadaki başlıca emperyalist güçlerin burjuvazileri, savaşın sona ermesinden bu yana, sözde çabaladıkları *"Avrupa'nın inşası"* - yanlış olduğu kadar şatafatlı bir ifade! - ulusal devletlere bölünmüşlükten kaynaklanan, ancak onsuz yapamayacakları ve yapmak istemedikleri zorlukları aşmaktır.

Coronavirüs salgını, ulusal devletlerin hiçbir zaman sorgulanmadığı, iyi bir nedenle sınırların yeniden yapılandırılması kolaylığının bir örneği oldu. Şu anda enerji alanında yaşananlar, burjuvazinin bu ünlü Avrupa inşasının, çelişkileri ortadan kaldırmadığını gösteriyor. Yalnızca uygulanma biçimlerini değiştirdi.

Örneğin, Fransa'da şu anda elektrik fiyatı artıyorsa, gaz fiyatına endeksli olması nedeniyle olduğu söylendi. Neden böyle? Avrupa Birliği çapında elektrik piyasası, ortak enerji piyasası çerçevesinde kurulmuştu. Ancak, enerji kaynakları (kömür, rüzgar türbinleri, hidroelektrik barajlar, nükleer enerji vb.) bir Avrupa

emperyalist ülkesinden diğerine farklılık gösteriyor (Avrupa'nın emperyalist olmayan ülkelerine gelince, onların sadece konuşma hakları var; Avrupa'yı yönetme hakları yok).

Görüşmeler sürerken aniden, bazılarının bir kaynağa göre dezavantajını başka bir kaynağa göre bir avantajla telafi etmeyi amaçlayan karmaşık bir sistem devreye alındı. Amaç; daha az kârlı şirketlerin kâr etmesini sağlamak; özelleştirilen şirketlerin hissedarlarına makul miktarda pay ödemesi yapmak. Sonuç, reklamı yapılan elektrik fiyatının, üretim maliyeti ile hiçbir ilişkisinin olmadığı bir sistem. Arz ve talep yasası olan kapitalist sistemin bu düzenleyicisi bile çarpıtılmıştır, hatta anlamsızdır...

Farklı enerji çeşitlerinin fiyatı, üretim maliyeti gerçekliğinden uzak kalsa bile, fiyatlardaki keskin artış tüketiciler için çok gerçek. Castex'in (Fransa Başbakanı) önemsiz önlemleri, benzin ve akaryakıt fiyatındaki artışın neden olduğu satın alma gücü kaybını, kesinlikle telafi etmeyecek.

Bununla birlikte, fiyat sisteminin karmaşıklığının kapitalist işletmeler için bir avantajı var: Emperyalist çağda, zaten gizlenen kapitalist ekonomideki fiyat oluşumuna, başka bir sis daha perdesi ekliyor.

Artışlar, içten yanmalı motorların yerini hibrit sistemler veya elektrik motorlarının alması sorununun giderek arttığı bir bağlamda ortaya çıkıyor. Avrupa'daki çoğu ülkenin, içten

yanmalı motorlu yeni araçların satışını yasaklamak için son tarih olarak 2035'i düşündüğü bildiriliyor. Petrol tröstlerinin patronları, "çevreci veya yeşil geçiş" deyiimiyle halkı eğlendirmeyi çevrecilere bırakırken, tıpkı otomobil endüstrisinin patronları gibi, uzun süredir dönüşümlerini hazırlıyorlar.

Bir yüzyıldan fazladır petrol sektörüne egemen olan birkaç büyük tröst, kendilerini olağanüstü zengin haline getiren bir piyasadan, en azından bu tür kârlı ikame pazarla değiştirmeden, kesinlikle çekilmek istemiyor. Hepsinden önemlisi, tekel olduklarından, daha az güçlü kapitalist dostlarının zararına olma pahasına, seçimlerini dayatma konumundalar...

Ancak araştırmalar, başta hidrojen olmak üzere başka yakıtlara yöneliyor. Elektrik üretimi için, rüzgar enerjisinin, güneş enerjisi pillerin yanı sıra, burada davanın ihtiyaçları için yeşil olan nükleer güce, hatta yakın zamanda rehavete mahkum olan kömüre dönüş var. Petrol tröstleri ve onların otomotiv ve ilgili müttefikleri, gelecekteki yönleri için mutlaka karar vermiş bile değiller.

Bununla birlikte, neyin en kârlı olduğunu belirlemek için araştırmalara başlayarak, yeniden eğitimin paraya mal olacağını ve yatırımlarının tüketiciler ve devlet tarafından önceden finanse edilmesinin daha iyi olduğunu biliyorlar.

Tüm bunlar medya ve bakanlar tarafından "sürpriz" olarak sunulan petrol fiyatlarındaki ani yükselişi, uzun süredir devam eden, iyi düşünülmüş, planlı ve rafine bir operasyon olduğunu gösteriyor!

Petrol ürünleri fiyatlarındaki mevcut yükseliş

devam ederse ve şiddetlenirse ki bu kesin gibi görünüyor; petrol tröstlerinin bugünden başlayarak kısmi dönüşümlerini ve bunun ima ettiği yatırımları, tüketicilere yüklemeye çalıştığı anlamına gelecek.

"Çevreci geçiş" etrafındaki tüm yutturmacaların arkasında onlar mı var? Sadece hareketten yararlanarak, hareketi tahmin etmeye mi çalışıyorlar? Sanki petrol tröstleri, 1970'lerin büyük petrol şoklarının mekanizmalarını yeniden üretiyormuş gibi. Düşük maliyetli petrol rezervleri o zamanlar beklenen tüketimi karşılamaya artık yetmiyordu ve petrol tröstleri dünya ekonomisine bir şoku dayatmıştı. Petrol ve gaz fiyatlarında gerçek bir patlama olmuştu ve daha az kârlı alanlardan yararlanmak için gerekli yatırımları önceden tüketicilerin ödemesini sağlamak için ("offshore" petrol, ardından kaya gazı vb.) bunu yapmışlardı.

Petrol kuyularının tükenmesini çağrıştıran sahte bir kampanyayla hazırlanan operasyon - 2000 yılında artık petrolün olmayacağı söyleniyordu! -, "petrol emirlerinin" açgözlülüğü, OPEC'in (Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü) her şeye gücü yettiği anlatılıyordu. Bugün ise Çin talebinin sorumluluğundan, doğalgaz boru hattı problemlerinden, Putin'in Rus gazını olabildiğince pahalıya satma isteğinden, deniz taşımacılığının maliyetinin artmasından vb. bahsediyorlar.

Suçlanan günah keçilerinin veya tamamen uydurulmuş sebeplerin arkasında, yarım yüzyıl önce olduğu gibi, petrol tekelleri ve otomobil endüstrisindeki birkaç kişi tarafından bilinçli olarak planlanıp yürütülen bir operasyon var.

1970'lerin "petrol krizleri", yavaş yavaş veya aniden fiyatlarda genel bir artışa yol açtı. Bu, kapitalist şirketlerin kendi aralarındaki güç dengesi kartlarını yeniden karıştırdı. Bu sefer de aynısı olacak. Daha yüksek enerji fiyatlarının neden olabileceği karışıklıklar, krizi daha da kötüleştirecek ve toplam artı değer dağılımını en güçlü tröstler lehine daha da değiştirecek. Artan enerji fiyatları bir bütün olarak ekonomiye yansiyacak. Hareket, özellikle halk kitleleri için en hayati ürünlerin fiyatlarını etkileyen, yavaş yavaş ya da vahşice gerçekleşiyor.

Tabii ki, tröstlerin, özellikle de enerjinin sorumluluğunu ve petrol ürünlerinin satışından kaynaklanan artı kârı şimdiden toplamak ve geleceğe hazırlanmak için operasyonda buldukları çifte kazanç sistemini sorgulamalıyız.

Başlangıçta politik ekoloji çıkarıcıları tarafından savunulan ve bugün yine burjuvazinin tüm politik yıldızları tarafından alınan sözde ekoloji kaçakçılığının ardında saklı olanı ortaya çıkarmak gerekiyor. Üretilen şeyin üretimi ve dağıtımını üzerinde işçilerin ve halk sınıflarının kontrolünde gerekli bir adım olarak ticari sınırların kaldırılması gereğini vurgulamak için bu gözlemden yararlanmalıyız.

Devam edecek...

LDC (Lutte de Classe - SınıfMücadelesi, n ° 220 - Aralık 2021 -)

Güncel... Güncel... Güncel...

23 Ocak Kıbrıs seçimi oldu ancak hiçbir sonuç çıkmadı

23 Ocak Pazar günü KKTC’de erken genel seçimler yapıldı. Bu erken seçimlerin esas nedeni AKP hükümetinin güdümünde olan sağcı UBP (Ulusal Birlik Partisi) koalisyon hükümetinin bozulmasının ardından UBP’nin mutlak çoğunluğunu elde edeceği bir hükümetin oluşturulması idi.

Bu amaçla hem UBP hem de AKP hükümeti bir sürü dolaplar çevirdi. Örneğin KKTC Cumhurbaşkanı Tatar ve ona bağlı önde gelen bazı hükümet görevlileri Beştepe Sarayında Erdoğan tarafından kabul edilerek şovlar yapıldı.

Amaç KKTC seçmenlerine; KKTC’nin fazla geliri yok ve ekonomik olarak TC hükümetine bağımlı ve eğer TC’nin para göndermesini istiyorsanız bizim desteklediğimiz adaylara oy verip onları seçeceksiniz dayatmasıydı.

Ama evdeki hesap çarşıya uymadı! UBP oylarını biraz artırmış olsa da mutlak çoğunluğu elde edemedi!

Özetle seçim sonuçlarına şöyle: UBP yüzde 39.54 oy oranı ile 50 sandalyenin 24’ünü, solcu muhalefet partisi CTP (Cumhuriyetçi Türk Partisi) yüzde 32.04 oy ile 18 sandalye, sağcı Demokrat Partisi yüzde 7.41 oy ile 3 ve merkezci Yeniden Doğuş Partisi yüzde 6.39 oy ile 3 sandalye elde

ettiler.

Diğer partiler, başta eski Cumhurbaşkanı Mustafa Akıncı’nın sosyal demokrat partisi TKP olmak üzere, yüzde 5 barajını aşamadıkları için sıfır milletvekili ile yetindiler.

Yani uzun lafın kısası KKTC eski siyasi çıkmaz durumuna yeniden döndü ve yeniden UBP, diğer sağ partilerle yeni bir koalisyon hükümeti kurma girişimlerine başladı. Ama UBP ve koalisyon ortakları iktidardayken uyguladıkları kemer sıkma siyaseti yüzünden bir hayli yıpranmış durumundalar.

Bunun en somut örneği son seçimlerde sandığa gidip oy kullanmayanların oranının önemli ölçüde artmış olmasıdır: 2013 seçimlerinde katılım oranı yüzde 69.6 iken 2018 seçimlerindeki katılım oranı yüzde 66.1 oldu ve bu son seçimde ise yüzde 57.62’ye düştü.

Bazı muhalif medya çevreleri durumu şu şekilde özetledi: “seçim bitti, hükümet pazarlıkları başladı, ama ipler Ankara’nın elinde! Bu hükümeti de bu kez yine Ankara kuracak.”

Sol çevrelerin büyük bir çoğunluğu Kuzey Kıbrıs’ta Stalinci ve reformist CTP’ye; Güney Kıbrıs’ta da Stalinci reformist parti AKEL’e güveniyor. Ama küçük bir azınlık olsa bunun dışına çıkıp. Marksist bir sınıf yaklaşımında

olanlar da var.

Örneğin 29 Ocak tarihli Avrupa gazetesinde şu satırları okuyabiliriz: “Önümüzde tek bir seçenek vardır. Bilinç seviyesi ne kadar geri olursa olsun işçi sınıfına güvenmek...”

Bu mücadelenin başarısı için başta Güney Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan olmak üzere tüm bölge halkları ve işçi sınıfının destek ve dayanışmasını elde etmek için de mücadele etmeliyiz.”

Evet Kuzey Kıbrıs gibi çok küçük bir toprak parçasında işçi sınıfının mücadelesinin çok ama çok zor olduğunu görenler reformizm ve stalinizm saflarında yer alıyorlar ve bunu daha gerçekçi olarak görüyorlar.

Ama uzun süreden beri yaşananlar bunun daha gerçekçi olmadığını ve sonuç itibarıyla da tüm bunlar patronlar düzenine yarıyor. Yukarıda da belirtildiği gibi Kıbrıs’ın hem Kuzey’i hem de Güney’i Türkiye ve Yunanistan işçi sınıfının birer parçalarıdır.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 2 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 12 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 20 TL/ 5 Pound.